

ת"פ 12097/05 - מדינת ישראל נגד מוחמד דאווהדיה, חיליל נגאר

בית משפט השלום בבאר שבע

05 נובמבר 2014

ת"פ 12097-05-14 מדינת ישראל נ' דאווהדיה(עוצר) ואח'

12088-05-14

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
עיר ב"כ עוז שימן

נגד
הנאשמים
1. מוחמד דאווהדיה (עוצר)
עיר ב"כ יוסף נסארה
2. חיליל נגאר (עוצר)
עיר ב"כ עוז מסלמ אריאטה

[פרוטוקול הושמטה]

גור דין בעניינו של הנאשם 2

הנאשם 2 הורשע עפ"י הודהתו בעבירות של שהיה בלתי חוקית, סיוע להתרצות לרכב וסייע לניסיון גניבת רכב. עפ"י המתויר בכתב האישום המתויר בין התאריך 24.04.14 שעעה 22:00 לבין התאריך 25.04.14 שעעה 20:00 התפרץ נאשם 1 לרכב מסוג רנו מס' רישוי 29-587-23 שחנה ליד מושך הנגב בערד. הנאשם 1 פתח את דלת הרכב אשר הייתה סגורה ונכנס לתוךו לבצע גניבה בעוד הנאשם 2 מסיע לו בכך שמאבטח אותו. עוד מתויר כי נאשם 1 ניסה לגנוב את הרכב בכך שפירק את חיבור ההגה, חשף חוטים של מתג ההתנענה וניסה להניע את הרכב כאשר הנאשם 2 דוחף את הרכב מאחור ואילו נאשם 1 ישב בתוך הרכב. השניים חזזו את הרכב כ-40 מטר אך לא הצליחו להניעו ועל כן עזבו את המקום. את המעשים המתוירים לעיל ביצעו הנאשם בהיותם תושבי הרשות הפלסטינית מבלי שהוא בידיהם אישור כניסה או שהוא כדין.

במסגרת ההסדר אליו הגיעו הצדדים לא הייתה הסכמה עונשית וכל צד טعن באופן חופשי.

ב"כ המאשימה בטיעוני לעונש ציון כי אפילו חלקו העובדתי של נאשם 1 גדול יותר, הרי שאין לומר שחלקו של נאשם 2 ביצוע המעשים זניח. הלכה למעשה אליבא דיזו יש להתייחס אל שני הנאשמים באופן שווה באשר כל אחד מהם ביצע את המוטל עליו לצורך קידום המזימה הפלילית. יש במעשיו הנאשם כדי לפגוע ברכשו של הציבור ובطنומו. מדובר בנאשם אשר בשונה משלוים בלתי חוקיים הנכנים לישראל לצרכי פרנסה בחר לפגוע ברכשו של הציבור ומכאן יש להחמיר עמו. מתחם העונש ההולם בנסיבות אלו אליבא ב"כ המאשימה נع בין 10 ל-30 חודשים מאסר בפועל.

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

ב"כ הנאשם מנגד סבור כי חומר הראיות כפי שמדובר ביטוי גם בעובדות כתוב האישום המתוון וכן בזיכרון של השוטר דודו לוגסי, שהוגש כס/1 מלמד שהנאשם 1 הוא הדומיננטי, היוזם והמוביל בעודו נאשם 2 פועל על סמך הראותו וחתמת מרותו. הוואיל והנאשם נתונים את הדיון אך בשל כך של עבירות השב"ח נלווה עבירות רכוש והואיל ועל עבירת שב"ח יחידה אין מעמידים לדין הרי שבמובנים מסוימים אין מקום להענישו על עבירות השב"ח. חלקו הפיזי של הנאשם 2 בbrities המעשיים מינויו וככל שהוא נוגע להתרצות לרכיב זה עמד בצד וכך הם פניו הדברים ביחס לניסיון גניבת הרכב שעשו חלקו של הנאשם בתבטה אך בדחיפות הרכב מאוחר. מדובר בנאשם צעריר ללא עבר פלילי. הנאשם הודה, הביע חריטה ובנסיבות אלו ניתן להסתפק בתקופת המעצר בה הוא שחה עד כה. הנאשם מצדו ציין כי נכנסו לישראל הייתה בשלהי צרפי פרנסיה ומצוו הכלכלי שלו ושל משפחתו התדרדר אף יותר נכון תאונה שאירעה לאחיו. כל העת מגיעים לדרישת החוב מבני משפחתו ורך הוא יכול לפרנס אותם.

דין והכרעה

UBEIROT RECHOSH HAKSHOROT BEKLI RAKIB, BDGSH UL UBEIROT SHL GANIBUT RAKIB, HINEN UBEIROT CHMOROT, ASHER TAKOFA AROKA HINEN BACHINAT MACHTA MDINA, SHFGIUTA BEZYOR, BERKOSHO VOBTHOSHET HABITUCHON AVISHI VOBKHLIAT SHLO KSHA. BENOGU UBEIROT ALON, HON HAMCHOKEK VON BAIT HAMSHUT AMARO AT ZEVROM VOKRAO CI UL BAITI HAMSHUT LATOROM AT TRORMATHM LMIGOR TOFUPHA ZO.

אודות עבירות אלו נאמר:

"**מעשים שנועדו לפגוע ברכוש ולשלול רכוש פוגעים בסדרי החברה, פוגעים גם בזכויותיהם היסודיות של יחידה ובנסיבות מסוימות יש בהם כדי לסקן את ביטחונה של החברה...**" [בש"פ 5431/98 רוסלאן פרנקל נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים)]

בכל שנה נגנבים אלפי כלי רכב בישראל והנזק שנגרם לציבור כתוצאה מכך, הוא עצום ומשלים במישרין על תוחשת ביטחון האישי של הציבור, ועל ביטחונו האישי.

כאמור, בית המשפט העליון עמד על כך שהמדובר במחטת מדינה בשורה ארוכה של פסקי דין ובינם בין היתר ציין כי :

"למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נ.ukרה ממשורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיק עשור (פסק דין בע"פ 5724/95 ניתן ב-12.5.96), כמעט שהפכה לעשר שנים; היא ממשיכה לנ gross ברכושים של רבים, ופגיעה רעה כלכלית ואנושית. המעת שבידי בית משפט זה לעשות הוא **לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדינוניים בראשיה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך**". (ע"פ 11194/05 - עטיה ابو סבית ואח' נ' מדינת ישראל. תק-על 2006(2), 2643)

מדיניות הענישה בעבירות אלו נעה בין מספר חדשניים מסר בפועל ועד תקופות מסר ממושכות המגיעות לכדי שנתיים יותר מסר בפועל. אשר לעבירות השב"ח, על דרך הכלל נגזרים העונשים בין חודש ועד שלושה חודשים מסר בפועל.

בעניינו, כמעט עבירות השב"ח, המדובר בסיווג לניסיון התפרצויות וסיווג לגניבת הרכב הינו העונש המקסימלי שנייתן לגזoor

על הנאשם הינו מחצית מן העונש שניתן לגזור עליו בגין העבירה המושלתמת.

בבחינת נסיבות ביצוע העבירהomidת הפגיעה של הנאשם בערכיהם המוגנים הרי שמדובר בפגיעה ממשמעותית. לנאם מיויחסת עבירה של סיווע על ידי אבטחת התפרצויות לרכב וע"י דחיפתו. גם אם מעשיו של הנאשם לא הגיעו לכך ביצוע בצוותא וזאת בשים לב להלכות הנוגעות כפי שנקבעו, בין היתר, בע"פ 2247-2010 שלום ימין, דנ"פ 1294/96 בעניין משולם וכן ע"פ 2103-07 (והדבר אינו נקי מספקות), הרי שמדובר בסיווע ממשמעותי שיש בו להקל באופן רב על קידום העילה הפלילית.

ב"כ הנאשם ביקש לבדוק את חלקו של הנאשם שבפניו אל מול נאם 1, אולם, אבחן זו מתעלמת מכך שלמכתחילה בכתב האישום המתוקן ישנה אבחנה בין שני הנאים כאשר בעודו של הנאשם 1 מיויחסת עבירות התפרצויות וניסיון גניבת רכב לנאם שבפניו מיויחס סיווע לאותן עבירות.

אשר להתרצויות לרכב גם אם חלקו העובדתי של הנאשם 1 לכארה גדול יותר וגם אם הוא זה שלכאורה נהג באופן המאפיין עבריני רכוש אין להקל בתפקידו של הנאשם 2 ובנסיבות מעשיו שכן אבטחת האירוע יש בה כדי לאפשר את גניבת הרכב ולהקשות על תפיסתם של הנאים היה וכיורה למקום עבור אורח. הדברים מקבלים משנה תוקף ביחס לסיווע הנוגע לניסיון גניבת הרכב: בעודו של הנאשם 1 מצוי בתוך הרכב ומכוונו הנאשם 2 הוא זה שבפועל דוחף את הרכב על מנת להרחקו ממקום גניבתו ולנסות להתניעו. ודוק, אין בכוונות בית המשפט לגזור בדلت האחוריות את עונשו של הנאשם כמבעצם בצוותא שעה שכותב האישום מדבר על סיווע אלא תכלית הדברים نوعה להבהיר כי בגדרי עבירת הסיווע הרי שהוא מצוי ברף הגבהה.

הרכבאמין לא נגנב אך נגרם לו נזק. העובדה שהרכב לא נגנב אינה נעוצה בחרטה של הנאשם ושותפו אלא בעובדה שחרף ניסיונו של נאם 1 לעקוף את מערכות הה坦עה של הרכב וחיף ניסיון דחפות מן המקום אלו לא צלחו במשימתם. כך גם כidue אירופים שכאה לא אחת מתדרדרים לכדי אלימות של ממש היה ובעל הרכב נתקל בנאים, והוא דברים מעולם.

בשונה מעניינים של שווים בלתי חוקיים אחרים אין לומר כי מטרת כניסה של הנאשם ושותפו לעונש היתה לצרכי פרנסתה. הנאשם ביקש לצבור הון בדרך קלה על חשבון רכשו של הזולט. השימוש של ביצוע עבירות רכוש עלייה בלאו. כך למשל במקרים רבים מתגלות ראיות פורניזיות שיש בהם קשרו שווה בלתי חוקי לביצוע עבירות על העמדתו לדין. במקרה הנוכחי ניתן שכך זה מצוי בשטחים על כל המשטמע מכך. במצב דברים זה הפרוק מלואכתי כפי שביקש ב"כ הנאשם לעשות לעבירות שב"ח בנפרד ולעבירות רכוש בנפרד לא רק שאינו מתאים אלא לא ראוי לעשוונו.

מכל המקבץ לעיל, הנהן לקבוע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נע בין 7 ל-15 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם ולקולא, בית משפט נתן דעתו להודאתו של הנאשם והחיסכו בזמן שיפוטו.

המדובר בנאשם צער בגיל שאין לחובתו הרשעות קודמות. הנאשם הינו תושב השטחים ללא מעתפת תומכת ועל כן מעצרו ומאסרו קשה עליו אף יותר מאשר על דרך הכלל.

מנגד, ולחומרה יש ליתן ביטוי מה להרatitude הרבים והרטעת היחיד נוכח נפיצותן של העבירות בהן הורשע הנאשם, הקלות היחסית בביבוצען, והקושי בגילויים והעמדתם לדין של העבריינים.

מכל המקבץ לעיל, הנהנו גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 8 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו, 14.05.02.
- ב. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך שנים מיום שחררו שלא יעבור עבירות לפי חוק הכנסת לישראל או עבירות רכוש מסווג עוון.
- ג. 12 חודשים מאסר על תנאי למשך שנים מיום שחררו שלא יעבור עבירות רכוש מסווג פשע.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום י"ב חשוון
תשע"ה, 05/11/2014 במעמד
הנוכחים.
דניאל בן טולילה , שופט

הוקלט ע"י חיה דMRI